

– Хайде да проверим пак: шапката с воалетката – добре сложена, изкуствената бенка -тук, цигарето, руж, малко пудра и по шията, внимателно с деколтето! Така! Излизам!

Горски се запъти към вратата, но после се върна на пръсти до тоалетката за щипка енфие за събуждане, шмръкна, успя да не кихне, а в очите ѝ се появи желаният блясък. После хукна към сцената на задименото кабаре.

Подаде иззад старата попрокъсана на места плюшена завеса първо левия крак, после главата – и – замръзна. В публиката беше първият и единствен мъж, в когото някога се беше влюбвала – и когото не беше виждала почти 20 години. Марк.

Тогави си мечтаеха – той да стане поет, тя – актриса в Холивуд, е – можеше и в театъра, ако е Royal Court в Лондон или Comédie-Française в Париж. Виж за Comédie-Française не знаеше. По-добре Холивуд. Но във всеки случай не тук – в провинциалния и вече – нацистки Берлин.

Колко отдавна не се беше сещала за тия мечти. Сега те нахлуха отново и виснаха на гърлото ѝ като торба печални стари кости. Изведнъж всичко загуби смисъл – за миг наистина ѝ беше невъзможно изобщо да помръдне – а после, когато с неистово усилие овладя протегнатия си през завесата крак, тя се изплаши дали Марк няма да я види остаряла, погрозняла и – може би – жалка в обичайния ѝ номер тук на сцената, петък вечер. Едни мъже от най-предните маси избоботиха на висок глас някакви груби сексуални подмятания и Горски си представи светкавично какво наистина иска да направи в този момент. Да спре всичко и да им се развика, като им обясни как подобава да се държи една цивилизована публика с една дама и актриса. Актриса с толкова опит! Вложила толкова труд и майсторство! Знаеше, че сцената щеше да бъде сърцераздирателна и силна, а в същото време – малко сантиментална и тъпа. Само каква хубава реч си беше подготвила! С ъгълчето на окоото си обаче мерна униформите на едни военни от по-далечните маси и си даде сметка, че, ако направи това, освен че слага край на кариерата си, вероятно и по-лоши неща могат да ѝ се случат. И продължи. Бясна, че не може да постъпи, както иска. А в същото време крехка и слаба, търсеца подкрепа от приятелски поглед, защото надушваше провал и вътрешно ѝ се ревеше. Обаче също и по някакъв начин уверена – понеже номерът се беше враснал в тялото ѝ, при това от години.

– Каква кошута! - изкоментира някой от публиката.

– Истинска плячка - съгласи се някой друг и мъжете развеселено изръкопляскаха.

– Играй! Играй! - си каза Горски и останалото мина като насън.

- - -

Когато после застана пред вратата на гримборната, на която от външната врата се чукаше, сърцето на Горски прескочи няколко пъти и стомахът ѝ се сви, защото знаеше, че ще е Марк. Стана, отвори.

Двамата се гледаха дълго, много дълго. Той трябваше да клони вече към 40. Тук-таме някоя бръчица, тук-таме бял косъм в косите. Но – очите – все така топли. Не, не я съдеше. Не я преценяваше. Не беше разочарован.

Тя не го попита дали е станал поет. Прегърнаха се.